दूषयन्तौ। अथ धर्माधिकरणाधिष्ठितपुरुषैर्दिव्यार्थे यावन्नियोजितौ ता
वत् पापबुद्धिराह। अहो न सम्यग्दृष्टो ऽयं न्यायः। उक्तं च।

विवादे ऽन्विष्यते पत्रं तदभावे ऽपि साक्षिणः।
साध्यभावात् ततो दिव्यं प्रवदन्ति मनीषिणः ॥४५१॥

तदत्र विषये मम वृक्षदेवता साक्षिभूता तिष्ठति। साप्यावयोरेकतरं ५
चौरं वा साधुं करिष्यति। अथ तैः सर्वैरभिहितं। भो युक्तमुक्तं
भवता। उक्तं च यतः।

अल्पज्ञो ऽपि यदा साक्षी विवादे सम्प्रजायते।
न तत्र युज्यते दिव्यं किं पुनर्यत्र देवता ॥४५२॥

तदस्माकमप्यत्र विषये महत् कुतूहलं वर्तते। प्रत्यूषसमये युवाभ्या १०
मप्यस्माभिः सह तत्र वनोद्देशे गन्तव्यं। एतस्मिन्नन्तरे पापबुद्धिर्गृहे
गत्वा स्वं जनकं समुवाच। तात प्रभूतो ऽयं मयार्थो धर्मबुद्धेश्चौरितः।
स च तव वचनेन परिणतिं गच्छति। अन्यथास्माकं प्राणैः सह
यास्यति। स चाह। वत्स तद्वद द्रुतं येन प्रोक्ता स्थिरतां नयामि।
पापबुद्धिः प्राह। तात अस्ति तस्मिन् प्रदेशे महाशमी। तस्या १५
महत् कोटरमस्ति। तत्र त्वं साम्प्रतमेव प्रविश। ततः प्रभाते यदाहं
सत्यश्रावणं करोमि। तदा त्वया वाच्यं यद्धर्मबुद्धिश्चौर इति। तथानु
ष्ठिते प्रत्यूषे स्नात्वा पापबुद्धिर्धौतप्रावरणो धर्मबुद्धिपुरःसरो धर्माधिक
रणिकैः सह तां शमीमभ्येत्य तारस्वरेण प्रोवाच।

आदित्यचन्द्रावनिलो ऽनलश्च द्यौर्भूमिरापो हृदयं मनश्च। २०
अहश्च रात्रिश्च उभे च सन्ध्ये धर्मो हि जानाति नरस्य वृत्तं ॥४५३॥

भगवति वनदेवते आवयोर्मध्ये यश्चौरस्तं कथय। अथ पापबुद्धिपिता
शमीकोटरस्थः प्रोवाच। भो शृणुत शृणुत धर्मबुद्धिनापहृतमेतद्धनं।
तदाकर्ण्य सर्वे ते राजपुरुषा विस्मयोत्फुल्ललोचना यावद्धर्मबुद्धिना
तच्छमीकोटरं वह्निभोज्यद्रव्यैः परिवेष्य वह्निना सन्दीपितं। अथ २५